

# Pouhé promile lidí z celé světové populace vlastní polovinu majetku planety. Řídí nás několik jedinců. Jsme v totální přesile, stačí se zjednotit

- CZ24 News | 10. srpna 2022

**SVĚT:** Dnes je už vcelku běžně a bez velkého vzrušení a zájmu přijímána informace, že na světě 1 % lidí z celé světové populace vlastní zhruba polovinu světového majetku. Neuvedomujeme si, že jde o kardinální základ vládnoucího oligarchického kapitalistického (banksterského) společenského systému, který v malém i velkém a od rána do večera řídí naše životy.

## **Naše životy neřídí 1 %, ale několik jedinců**

Myslím, že toto tvrzení není zcela přesné. Především jde o to, že podíl rozhodujících vlastníků a skutečných pánů světa je ve skutečnosti daleko menší, což prokazuje pár hrubých údajů. Uvádí se, že dnes existuje asi 12 milionů dolarových milionářů (jejich počet jen za minulý rok vzrostl o 9 %) vlastníků dohromady asi 46 bilionů USD. Pokud dnes žije na planetě asi 7,3 mld. obyvatel, potom reprezentují jen asi 0,16 % z nich. Zdaleka tedy ne ono procento. Tito boháči převážně jsou jistě mocní a mají dlouhé prsty ve svých teritoriích, ve svých obcích a městech, ale oni sami „běh světa“ neurčují.

V jejich rámci však působí tvrdé jádro, jehož počet David Rothkopf, jeden z nich a autor známé knihy „Supertrída“, odhaduje asi na 6.000 vlivných zasvěcenců. Zahrnuje mezi takové světové kapacity nejen ty největší boháče, ale také jim poddané a poslušné (samozřejmě z jejich moci také dostatečně bohaté) pomocníky z řad politiků, generálních ředitelů a super manažerů, ideologů (vědců?), novinářů, náboženských a církevních hierarchií, uměleckých celebrit, a dokonce i velkých zločineckých mafiánů. Z nich se pak většinou rekrutují i účastníci takových „hromadných“ konferencí jakými jsou známý švýcarský Davos nebo i Bilderberg. Nejznámějšími a nejvýznamnějšími příklady takových špičkových osobností jsou třeba bývalý ministr zahraničí USA Kissinger, někdejší šéf bezpečnostní rady prezidenta USA a „velký našeptávač“ Brzezinski nebo „filantrop“ Soros. I když toto jejich celkové množství je z globálního hlediska zanedbatelné a vlastně relativně už nevyčísitelné, ani oni zřejmě nejsou těmi skutečnými „pány světa“. Je to sice vysoce významná, ale přece jen druhá až třetí garnitura, zejména když si pro názornost představíme, že mezi ně sem tam patří i takové nuly jakými jsou třeba náš Schwarzenberg nebo Vondra.

Takže pokud hledáme tu opravdovou reálnou moc nad vládnoucím kapitalismem a tím i nad světem, musíme ještě výš. K dolarovým miliardářům, jejichž počet se pohybuje už jen ve stovkách, někde mezi 1000 až 1500 takových magnátů. Tady už přehořívá, jejich faktický ekonomický a politický vliv není omezován na nějaké mateřské země ale působí v rámci celých kontinentů až celého světa. Teprve nakonec se ale dostáváme na špici světové vlády kapitálu, na vrchol pyramidy světového majetku a moci, tedy na dolarové bilionáře. V této sféře už počítáme jen s jedinci, započteme-li i jejich rodinné klany, tak s pouhými desítkami „vyvolených“ světovládů.

To jsou ti, kteří nejen vládou ve svých zemích (to je hlavně v USA), ale rozhodují o běhu a strategii vývoje planety a její populace. Dnes i do budoucna. Zda se jim to daří beze ztráty kytičky, zda jsou

vždy jen úspěšní, to lze nechat stranou. Zatím totiž mají nakonec zpravidla vždy poslední slovo. Pokud ještě u miliardářů můžeme bez problémů ukazovat na konkrétní osoby (např. Bill Gates, Warren Buffet), tady už se dostáváme na pole, kde není zájem o publicitu. Vlastně není vůbec dovolena. Nejenže nechťejí, ale vůbec nedovolí být pod světlem ramp. Jakoby nebyli. O tom, kdo mezi ně patří, lze usuzovat jen z dostupných nepřímých informací, často přímo z různých fám. Protože vládnou prostřednictvím peněz, jde tu takřka výhradně o jejich přímé výrobce. Jsou to kapitalističtí plutokrati mající „zákonné“ právo soukromě vydávat a pod vrcholnou záštitou armády USA šířit po světě americké dolary (a další hlavní na ně navázané měny), reprezentující v současnosti rozhodující světovou rezervní měnu. Tedy známé sionistické rody Rothshildů, Rockefellerů, Morganů, Warburgů, Goldman Sachsů apod. Šeptá se, že do této vybrané skupiny patří i britský královský rod a Vatikán. Jsou to majitelé vlastníci nebo ovládající prostřednictvím svých bank a dalších finančních institucí i peníze jiných kapitalistů, států či dokonce pouhých vkladatelů a to po desítkách bilionů. Údajně z toho nejvíce patří Rothschildům, druzí v pořadí pak jsou zřejmě Rockefellerové.

## Rozděl a panuj

Proti této „hrstce“ jsou ostatní lidé ze středních tříd – kterým se u nás dříve vcelku správně říkalo „pracující“ – svým počtem v nesouměřitelně totální převaze. A tento nepoměr pořád narůstá, k oněm 7,3 mld. každoročně nyní přibývá dalších 80 až 90 milionů nových lidí. Přesto právě oni dlouhodobě totálně prohrávali a prohrávají. (vlastně v bleděmodrém obdobné vztahy platily pro celé období lidské historie). Protože tato super velmocenská partička s nimi denodenně mává jako s hadrem. Platí to především pro náš tzv. západní svět, i když už mají svá oligarchická chapadla třeba i v „nepřátelském“ Rusku nebo dokonce v Číně.

Dokáží totiž lidi bezostyšně masově obelhávat a oblbovat. Vzájemně je rozdělit, rozeštvat a pak nad nimi panovat. Princip „rozděl a panuj“ se mnohokrát osvědčil a pořád správně funguje. Smyslem těchto manipulací je eliminovat jejich případná domácí i zahraniční spojení a kooperaci. Přeměnit je na individualizovanou kaši bez jakékoliv organizace a vztahů. Vykořenit je. Proto záměrně jejich propaganda a na ni navázané instituce podněcují rozklad až vzájemnou averzi rodin, místních komunit, továrních kolektivů, národů a států. Pracují s falešnými nebo neujasněnými pojmy, především oněch lidských práv a svobod, tzv. západních hodnot či demokracie. Ve skutečnosti ale je všechno jinak. Proto také dnes tak žádoucí vlastenectví (patriotismus) je nám prezentováno jako nemorální nacionalismus, extremismus, xenofobie nebo dokonce rasismus. Místo zájmů a práv hlavních národů je dovoleno „bít se“ jen za zájmy homosexuálů, etnických či jiných menšin. Místo marxismu orientovaného na obhajobu základních sociálních práv je nám podstrkován jakýsi pseudohumanistický neomarxismus(?).

Oni bezprostředně vrtí Spojenými státy a jejich prostřednictvím pak i kolonizovanou Evropou a dalšími (p)oddanými „spojenci“ (Kanadou, Japonskem, Australií). V jejich zájmu je podrobit si a ovládnout celý svět. Skoro se tím ani netají. Už toho jen v posledním století dokázali hodně. Vyvolali dvě světové války s desetimiliony „obyčejných“ mrtvých a usilují o třetí. Rozeštvají muslimský svět a zaměřují ho hlavně proti Evropě, aby si udrželi její servilní služby. Podle potřeby organizovali a organizují rozvraty druhých „zájmových“ států a rozsévají v nich chaos, svrhávají nebo vraždí neochotné politiky. V současnosti je jejich hlavním cílem poničit až likvidovat ty poslední nejvážnější překážky na cestě za světovládou, to je dosud nepoddajné surovinově bohaté a účinnými jadernými zbraněmi vyzbrojené Rusko, které jim už třikrát „uteklo z lopaty“ (ve 30. letech, v r. 1945 a v letech 90.), rostoucí a mohutnící Čínu, neposlušný Írán. Nejsou pro ně důležité milionové (snad ani miliardové) ztráty „obyčejných“ lidských životů a ohromné věcné škody, pokud to nejsou jejich vlastní. Ani postupné ničení celé planety, hrozící že se může stát neobyvatelnou.

# Nesouměřitelnost počtu vs. nesouměřitelnost financí

Jak je to možné. Jsou tak geniální? V čem spočívá tato jejich schopnost, která tu nesporně existuje? Protože ono to doopravdy funguje. Jejich zájmy v podstatě zatím pořád vyhrávají. Miliardy obyčejných lidí se mohou upracovat, mít se pořád více rádo či se uvolit, někdy dokonce se čas od času i lokálně vzepřít a demonstrovat, a je jim to pořád houby platné. Když však odhalíme počínání této světovládné grupy až „na kost“ pak uvidíme, že to je vlastně strašně jednoduché. Je to totiž v majetku, a možná přesněji řečeno jen v penězích, byť třeba hlavně jen těch tzv. papírových (účetních).

Tady totiž máme druhou totální nesouměřitelnost, tentokrát ovšem v opačném gardu. Ve prospěch našich světovládců. Zkusme si na ni posvítit, i když tady je situace záměrně daleko nepřehlednější. Mnoho věcí nevíme vůbec, někde musíme vycházet jen z odborných odhadů, jinde známe fakta jen rámcově. Víme, že celkový roční světový HDP se pohybuje okolo 75 bilionů USD. Hodnotu celkového majetku „vytvořeného“ člověkem (stavby, budovy, stroje a zařízení, zásoby surovin a zboží, zlato atd.) lze odhadovat na 300 až 400 bil. USD. To vedle přírodních zdrojů (půdy, lesů, vod, surovin) a popř. různých doplňujících sbírek starožitností a umění (ty mají ovšem hodnotu, jen pokud existuje odpovídající poptávka, to je pokud je dost boháčů, kteří o ně mají zájem a mohou si je dovolit) představuje reálnou ekonomiku, reálné bohatství světa. Vedle toho tu ovšem máme peníze, čili virtuální ekonomiku. Protože už dávno jsou k dispozici jen ty zmíněné papírové (účetní), nemohou mít jinou funkci než obslužnou, nepředstavují žádnou další skutečnou hodnotu. Tomu by měla odpovídat jejich přiměřená (ekonomicky zdravá) maximální celková výše. Podle toho (reálného obchodního obratu) by dnes souhrnná výše peněžních aktiv (hotovostního oběživa, půjček, pohledávek, hodnoty obchodovaných cenných papírů) ve světě měla odpovídat nejvýše tak 85 bil. USD. Odhady se však pohybují mezi 250 až 800 bil. USD, k čemuž je navíc třeba připočítat i hodnotu vysoce rizikových derivátů nejméně za dalších 800 bil. USD (některé údaje jsou dokonce podstatně vyšší). Takže nám tu velice hrubým odhadem běhá virtuálních, „nadbytečných“ a škodlivých 165 až 515 bil. USD (resp. včetně derivátů až okolo 965 až 1.315 bil. USD). Z toho je jejich podstatná část „umístěna“ v domácích i zahraničních půjčkách, tedy ve dlužích států a veřejnoprávních orgánů, institucí a podniků i obyvatelstva ve výši odhadované na 200 až 220 bil. USD (z toho v samotných USA přes 60 bil. USD). Byly rozpůjčeny z velké části pochybným soukromým a hlavně veřejnoprávním dlužníkům (státům). V deseti posledních letech se jejich výše zhruba zdvojnásobila. (jejich výše roste o 2 až 4 biliony ročně). Je pravda, že v rámci toho jistě existuje mnoho duplicit (např. hodnota zápůjček investovaná souběžně do cenných papírů), které by tato čísla snižovaly. Na druhé straně jde ale zase už o starší údaje, takže dnes je to všechno ještě mnohem horší (katastrofičtější).

No a rozhodujícími majiteli (věřiteli) těchto dluhů jsou přirozeně centrální měnové instituce (především americký FED, evropská ECB, MMF, Bank of England, basilejská Banka pro mezinárodní platby (BIS) a samozřejmě hlavní komerční banky, jejichž soukromými majiteli jsou převážně titíž plutokraté. Celková vlastní aktiva 50 největších bank světa se v téže době ale odhadovala jen na asi 60 bil. USD.

V těchto hrubých úvahách nějaký ten bilionek (+-) není rozhodující. Suma sumárum tu mluvíme o existenci nejméně 550 až 1.200 bilionů majetkových hmotných i peněžních aktiv (resp. včetně derivátů dokonce o 1.350 až 2.000 bilionech USD, což jsou zcela nepředstavitelná čísla. Pokusme se „jen“ ilustrativně ukázat, kolik z toho vůbec může patřit běžným občanům. Vyjděme z našich domácích poměrů. Řekněme, že tu na našeho obyvatele žijícího v nájemním bytě připadá majetek v hodnotě zhruba 20 tis. USD, tedy 500 tis. Kč. Za čtyřčlennou domácnost to dělá 2 mil. Kč. To už slušně pokryje náklad na pořízení bytového zařízení, středního osobního auta i moderní elektroniky. Včetně určitých úspor. Takže v tomto směru faktickou situaci určitě nepodhodnocujeme. A je

nesporné, že majetek takové české domácnosti určitě přesahuje průměrnou hodnotu majetků oněch 7 mld. obyčejných lidí v převažující části světa. Přepočtem vidíme, že na tuto totálně rozhodující část světové populace by pak podle této vysoce nadhodnocené „optimistické“ úvahy připadalo asi 140 bilionů USD aktiv, což v nejlepším případě (550 bil.) reprezentuje jenom asi 25 % světového majetku, v té nejtvrďší variantě (2.000 bil.), dokonce už jen 7 %. A to nebereme v úvahu, že tak jako deriváty, další zde nezahrnované rozhodující přírodní zdroje nebo různé cenné sbírky vlastní opět jen ti největší boháči.

**Takže pokud se pokusíme úvahu o 1 % vlastníím polovinu světového majetku upřesnit, pak musíme spravedlivě a odůvodněně konstatovat, že jen 0,01 % světových boháčů vlastní při nejmenším  $\frac{3}{4}$  veškerého světového majetku.** Navíc tu máme protichůdný vývojový trend. Tyto nůžky se totiž čím dál rychleji rozevírají. Zatímco světové populace rychle přibývá a obyčejní lidé se stávají stále chudší a bezmocnější, na té druhé straně naopak probíhá koncentrace a centralizace kapitálů a bohatství ve prospěch oné skupiny na špici světové moci, takže tento kardinální rozpor se ještě pořád a to čím dál rychleji prohlubuje.

## Perpetuum mobile

Mocní boháči nejsou v historii ničím noví, avšak teprve v našich dobách má jejich vliv a jednání globální váhu a dopady. Jde o „elity“ těch, kteří dovedou být úspěšní jen pro sebe a nikoliv pro druhé. Ani to nesledují, protože právě ti „druzí“ to všechno musí k vlastní škodě zaplatit. Neumí totiž snášet zlatá vejce, ale zato dokonale je shrabovat od jiných, tedy od mas pracujících.. Zdrojem tohoto bohatství, resp. velkého kapitálu je jen a jen cizí práce. Dělají to po staletí až dosud. Paleta „pracovních“ metod je čím dál pestřejší. Od doby, kdy bylo získáváno hrubou silou s kyjem v ruce, až po dnešní dobu kdy se rozhodujícím zdrojem – především v posledních desetiletích – stala už zmiňovaná privátní výroba velkých peněz. Amerických dolarů, anglických liber, švýcarských franků a nyní ve významném rozsahu i evropského eura. Víme, že revolučním mezníkem pro ně se stalo ustavení amerického FED (Federálního byra rezerv) v roce 1913, se zákonným právem na „soukromý účet“ vydávat dolar, od roku 1971 už od jakéhokoliv bytí dílčího zlatého či vůbec věcného krytí.. Je to ekonomické perpetuum mobile, onen nejzlatější důl, který je schopen ve vteřině z ničehož nic a bez práce vydělat deseti a stamiliardy nových dolarů (eur atd.).

Jeho majiteli nebyly a nejsou USA ale více méně soukromé většinou nadnárodní velké banky, jejichž tajemní vlastníci usilují zůstat po celou dobu „ve stínu“. Jak jsme si ukázali, právě ti mezitím těmito bezcennými papírky (záznamy) dokázali zaplavit celý svět a poničit tak jeho reálnou ekonomiku. Technickým zázemím jsou nejen další na ně vlastnický napojené velkobanky domácí i zahraniční (nadnárodní), ale dokonale právně i ekonomicky kamuflované (aby se v tom pokud možno nikdo nedohledal těch skutečně hlavních majitelů) také celý s nimi provázaný systém institucí kapitálového trhu. Tedy jejich investiční holdingy, kapitálové fondy, burzy, ratingové agentury, hedgeové fondy, daňové ráje atd. až po ty exekutory. Rozhodují také o MMF, jehož prostřednictvím pak řídí i centrální banky všech ostatních států, kteří do nich už „nemají co mluvit“. Tímto způsobem všechno velké bohatství na planetě v podstatě „končí pod jednou střešou“ několika rodinných finančních klanů „vyvolených“ plutokratických bilionářů. Skutečných současných vládců a hybatelů našeho světa. A za to, že jsou podrobeni této nadvládě, že jsou manipulováni, že se z nich stávají ovce podrobené stříhání až moderní otroci, si musí tzv. obyčejní lidé sami zaplatit.

Jak tento systém vlastně konkrétně funguje. Byl vybudován a doladěn s využitím dlouhodobých zkušeností. Je tedy dokonale vymakaný. V základu má druhý základní příkaz směřující k ovládnutí lidí, kterým je princip „zadluž a zotroč“. Proces je jednoduchý ale účinný. Probíhá ve fázích. Ukázali jsme si jak si na sebe dokáží „pochtivě“ vydělat. Napřed se vyrobí z ničehož nic bezcenné papírové peníze (především dolary či eura), což není nic jiného než zákonem povolené padělání peněz v globálním

měřítku. Ty se zpravidla okamžitě rozpůjčují formou různých dluhopisů státům (v první řadě samotným USA) nebo „svým“ bankám, které úvěrují další subjekty, tedy nejen státy, územní orgány ale i podniky a nakonec konkrétní lidi. Dlužníci začínají tuto finanční hydry hned živit splátkami jistiny a úroků. Všichni napřed radostně utrácí a nakupují, jak se dá. Postupně ovšem tato platební povinnost začíná dlužníkům přerůstat přes hlavu. Jejich hlavní starostí už není utrácení, ale shánění peněz na placení dlužných úpisů, půjček a hypoték. Potom nastupuje nemilosrdné vydírání, nátlak a tedy vlastně zotročování. Státy, podniky i lidé se tak stávají vazaly bank, jsou jim podrobováni. Na konci pak z velké části nastupují exekuce a ztráty majetků. Státy musí zpravidla za bídne ceny prodávat (předávat) národní jmění až po tu vlastní infrastrukturu, přírodní zdroje a dokonce i svá území, lidé přicházejí o svá auta, byty i domy. Celá tato spirála se postupně šíří a graduje. Banky, tedy jejich majitelé tak získávají do vlastnictví to, co chtěly od samého začátku. Přeměnit papírové (účetní) peníze na tvrdou hmotu, na reálný fyzický majetek (nemovitosti, fabriky, zlato atd.). Vznikl z ničeho, ale už je jejich. Sáhnout na něj si už samozřejmě nedají, to by bylo nedemokratické porušení nejposvátnějších lidských práv. Situace se polarizuje, na jedné straně rostou masy moderních, pokud možno nemyslicích otroků – států i lidí, a na druhé straně se koncentruje a centralizuje čím dál větší podíl reálného světového bohatství. Příklady moc netřeba, více než výrazně tento vývoj ilustruje vývoj a situace ve Spojených státech, v Evropské unii a už vyloženě křičí v dnešním Řecku.

## **Globální zlodějna vede ke spirále smrti**

Tento „transformační“ proces je ve skutečnosti jen gigantickou globální zlodějnou. Současně se tak podrývají možnosti existence zdravé všeobecně prospěšné ekonomiky. Velice zjednodušeně řečeno toto masové vysávání zdrojů od „zotročených“ vede k poklesu koupěschopné poptávky lidí i států. Pokles poptávky zakládá pokles produkce a to nakonec nezbytně likviduje zaměstnanost. Je to taková ekonomicky nevyhnutelná spirála smrti.

Jak si mohou toto všechno dlouhodobě a beztréstně dovolit, v čem spočívá jejich síla, jak to že jsou tak silní v kramflecích? Mají totiž za sebou zvláštní podmínky, zázemí, o které ostatní připravili. Především jde o to, že na vrcholu vše organizuje a řídí relativně malá skupina (spíše jakási parta) těch největších bilionářů-partnerů, kteří jsou schopni se jednoduše a rychle v podstatných věcech zkoordinovat. Na bázi dlouhodobé strategie zaměřené přirozeně na podporu vlastních zájmů. Jejich cíle jsou vcelku neměnné a spočívají v posilování své vlády (tzv. Nového světového řádu) nad světem. Napřed ekonomické a pak té mocensko-politické. V taktických otázkách dokáží být pružní, tak třeba v současnosti mají před sebou nějaké ty „díry“, které se snaží ucpat (Rusko, Čína, Írán).

K tomu účelu mohou využívat jednotících prvků, které právě ostatním upírají. V první řadě po celém světě působícího bohatého a vlivného židovského etnika a sionismu opírajícího se o jednotnou vybájenou starozákonní ideologii vyvoleného národa (příslušníci ostatních – dnes zejména evropských národů – by si měli vzít příklad ze Židů, kteří naopak o homogenitu a stmelování vlastního „lidu“ usilují velmi důsledně). Tajné organizace svobodných zednářů jim všude zajišťují velmi spolehlivé, vlivné a osobně zainteresované kádrové rezervy ve všech oblastech lidského konání. Mají to, co ostatní nemají (nebo jich nemají dost), to je účinné zdroje, zejména ty peníze, za které až dosud kdekoli ve světě získávají cokoli a kohokoli. Mimo jiné i ty právě jim servilně sloužící politiky (novináře, vědce, umělce atd.) všeho druhu a všech států. Pro konkrétní řízení operací mají k dispozici jimi plně ovládané USA s jejich ohromným propagačním aparátem, tajnými službami i armádami. Ty reprezentují jakési jejich generální ředitelství. Výkonný systém, jehož prostřednictvím pak podle aktuální potřeby vrtí a dokonce kroutí krkem také jiným státům. Jsou zatím ještě pořád jedinou supervelmocí, která s druhými státy včetně svých „spojenců“ zachází jako se svými vazaly. Ukažme si to na příkladu České republiky. Její občané se v podstatě vůbec nemusí zajímat o to, co si myslí (jakákoliv) její vláda, ale co na to řekne náš protektor – americký velvyslanec

(dokonce i ta „šéfka“ EU Merkelová musí skákat podle jejich not).

## Víme, kdo je kdo

Je nesporné, že svět neřídí žádný bůh nebo bozi ani neviditelná ruka trhu. Tím méně OSN. Dokonce ani ty profláknuté velkobanky, korporátky, různí (neo)liberálové nebo neoconi. Tato globální síť je také jen „efektivním“ a přirozeně vysoce významným nástrojem a prostředníkem hrstky jejich faktických majitelů usilujících o řízení běhu světa zpozadí. Neboť až tato malá zřejmě vzájemně koordinovaná skupina konkrétních bilionářů – majitelů nepředstavitelných kapitálů – v poslední instanci rozhoduje (snaží se rozhodovat či aspoň podněcovat) o různých válkách a převratech, o „správných“ ideách a pravdách, jakož i o chudobě a jiných pohromách uvalených na ostatní obyvatele naší planety. Vrcholní banksteři jsou nemilosrdní, bezohlední, agresivní, vysoce nebezpeční predátoři a přitom konkrétní lidé (jsou ale tito žádného velkého zločinu se neštitící velkoparaziti ještě vůbec lidmi?).

Žijeme prý v dobách, kdy jsou nejdůležitější informace. Pak je ale s podivem(?), že právě tato kardinální a pro lidskou populaci rozhodující informace se nám nedostává. Samozřejmě to není náhoda. Přitom právě tuto byt' drsnou až krutou, ale přece jenom nezastupitelnou pravdu o pánech našich dnešních i budoucích životů by měli hlásat kněží z kazatelen – pokud by to ovšem nebyli členové mafiánských církví, propírat novináři v mediích – pokud by to nebyli prostitutky, podávat dětem ve školách – pokud by učitelé nebyli vystrašení otloukánci. Místo pohádek a mýtů o pravdě a lásce, o lidských právech a svobodách. Jednoduše – přestat konečně klamat. Pro nás obyčejné lidi všech zemí světa (včetně USA – tady snad především) to znamená, že musíme dávat zřetelně najevo to, že víme „who is who“. Že víme o jejich konání i záměrech a jednoznačně a důrazně se od nich distancovat.

Čas běží. Oni na rozdíl od nás vědí, co chtějí, koho a co mají za sebou. Z čeho financují všechno to, co dělají, jaké jsou jejich zdroje. Vlastně to jsou nenažrané pijavice. Situace by se však zásadně začala proměňovat, kdyby dolar a navazující měny přestaly být považovány za plnohodnotnou měnu. A protože už se, jak je vidět, dosavadní bezstarostné kvantitativní uvolňování „rezervních měn“ skutečně zadrhává, vypadá to na jejich úpadek a hroucení. Čas tak zatím pracuje proti našim světovládcům. Nelze se na to jen těšit, spíše musíme očekávat to nejhorší. Oni se určitě svých pozic a cílů dobrovolně nevzdají. Nemohou totiž připustit, aby už potřetí ztratili to, co po celá desetiletí připravovali a organizovali.. A jak známo, zoufalí lidé dělají zoufalé věci. Což rozhodně nevylučuje ani jadernou světovou válku.

AUTOR: František Nevařil

ZDROJ: Outsidermedia